

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

Boban Petrović
Rokanje 1

Copyright © Boban Petrović
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Lidija Cenić

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

ROKANJE

1

Boban Petrović

Stela

SADRŽAJ

PREDGOVOR	7
SVE U PARU, OKOLO PO DVE	13
ZELENAŠI, DŽEPAROŠI, CRNOBERZIJANCI U SLUŽBI NJEGOVOG VELIČANSTVA ROKA	22
SEX AND DROGS WITHOUT ROCK'N'ROL (AT THE MOMENT)	32
LONDON FOREVER	38
MERILIN	46
KOMPLEKS NIŽE VREDNOSTI I MELESKINJINA VRADŽBINA KAO LEK	56
SOLJENJE PAMETI ENGLEZIMA IZ MUZIČKOG BIZNISA FILOVANO SEKSUALNIM INTERMECIMA	62
PRESKAKANJE EMOCIONALNIH ZAMKI I POSLEDNJI BEZBRIŽNI DANI U LONDONU	81
GREAT WESTERN EXPRESS ROCK-FESTIVAL	86
BIZNIS, BIZNIS	93
BELGIJANKA AMATERKA I STAKLENI SILEDŽIJA	102
LONDON – FINALE	111
KAMION LUDAKA NA LINIJI LONDON – BUDVA	117
BUDVANSKA RAZGLEDNICA	127
UVERTIRA ZA KRAH	141
KRAH	153
BOBAN PETROVIĆ	157

PREDGOVOR

Bobana Petrovića sam upoznao početkom osamdesetih godina ovog „glupog 20. veka” (Leon Dode) za jednim stolom beogradskog *restauranta* (sic!) „Smederevo”, gde je veseli direktor izdavačkog preduzeća – u kojem je pisac ovih redova zarađivao hleb svoj nasušni – običavao da potpisuje autorske ugovore i naloge za štampu. Uz dve „teške”, uređivao sam i jednu „laku” biblioteku visokotiražne i bestsellerske proze zvanu „Superroman”, čiji su velelepni prihodi pružali velikodušnu finansijsku podršku longsellerskim delima Plotina, Berđajeva, Šestova ili Denoja de Ružmona. S obzirom na odbojnost koju sam osećao prema izveštačenoj „stvarnosnoj prozi” polupismenih piskarala režima naopakosti, tragaio sam mučno za „urbanom prozom” koja bi ojađeno građanstvo mogla utešiti pristojnom rasonodom i korisnim znanjima. Kada sam upoznao Bobana Petrovića, on nije bio pisac već na zalasku slave roker, kompozitor i pevač. Imao sam utisak da to povlačenje sa scene popularnosti nije bilo izazvano zamorom publike već isključivo njegovom prezasićenošću i lenjošću.

Inače, nije ličio na rokera već na donekle zapuštenog službenika banke koji je odlučio da sam sebe otpusti shvativši na vreme da je bolje uživati dokolicu sa snagom mladosti nego sa slabošću oronulosti, posle penzionisanja.

Odavao je utisak čoveka koji je pronašao neku magičnu formulu non-stop zvezde zabave i provoda „iz ničega”, kako

je glasila i čuvena Petersonova definicija poslovanja Engleske banke iz 1694: „Banka dobija korist iz interesa na celoj moneti koju stvara ni iz čega.”

Već pri prvom susretu osetio sam prema Bobanu veliku naklonost, koja je možda poticala iz naslućivanja da imamo nešto zajedničko: bili smo društveno postranjeni, svako na svoj način. Jasnije rečeno, nismo se bavili poslovima za koje su nas geni roditelja ili daljih predaka predodredili jer su nam odgovarajuće društvene uloge bile nedostupne usled nedostatka „moralno-političke podobnosti”. Bili smo umetnici silom (ne)prilika i porivom ka nezavisnosti jer je u totalitarnim sistemima moderne civilizacije umetnost jedna od retkih oaza kakve-takve slobode. Znak raspoznavanja takvih prestupnika bila je i ostala sklonost da se uskraćenosti nadoknađuju stilom luksuznog preživljavanja, sticanog korišćenjem praznina u sistemu sveopšte naopakosti. Valja istaći da je ta društvena izopačenost i osujećenost obeležila niz generacija beogradskih zlatnih dečaka, razvivši u njima izvanredne talente za nadoknađivanje posredstvom vičnih uživanja u plodovima vrtova noći obasjanih električnim svetlima galaksije „slatkog života”. Ko je zaista upoznao Evropu *by night* iz vremena opšte intelektualne lakomislenosti ili potrošačke bezbrižnosti, dobro zna da su beogradske žurke dosegle vrhunce euforije i raskalašnosti. Vrata tajnih rajeva beogradskog „slatkog života” nisu se otvarala ni pred lupom novca, kao ni pred drekom iskaznica „moralno-političke podobnosti” već samo i jedino pred pustolovnim srcima i neodoljivim šarmom delotvornih pesimista, koji su se najstrasnije zabavljali i igrali jer je alternativa bilo najcrnje očajanje. Ne znam da li je tada i Boban Petrović znao da igramo na ivici ambisa, koji se sada svima i svuda otvorio pred očima.

Upoznavši bolje Bobana Petrovića tokom razgovora za stolom pomenutog *restauranta* (sic!), rekao sam mu da je upravo on pisac kakvog tražim za roman koji bi predočio prosečni život u ritmu rokenrola. Boban je odmah prihvatio uredničku ponudu kao nešto najnormalnije, što je takođe bio dobar znak raspoznavanja poslednjih vitezova na putevima „slatkog života” i njihove *desinvolture*, što bi se slobodnije moglo prevesti pojmom „otkačenosti” u savremenom beogradskom žargonu. Dobro je razumeo i svrhu poverenog mu spisateljskog zadatka. Roman je trebalo da zadovolji raznovrsne upotrebne nakane. Mladim malograđanima, koji nisu imali smelosti i sposobnosti da se „otkače”, roman je trebalo da iznudi pare, a pruži mogućnosti imaginarnog uživanja u nedostupni svet krijući tajnu njegovih vrhunaca – predočavajući, dakle, samo prosek, zbog vaspitnih razloga. Na drugoj strani, protivnicima moderne civilizacije roman je trebalo da pruži simptomsko osvedočenje jednog vrtloga nihilizma, koje je bilo neuporedivo značajnije od svih teorija – pogotovu prorokerskih – jer je dolazilo iznutra, a poticalo od verodostojnog svedoka-protagoniste.

Boban Petrović je savršeno izvršio spisateljski zadatak. Izlišno je isticati da je njegov roman imao veliki komercijalni uspeh trajno zaduživši velikane evropske misli iz biblioteka „Kristali” i „Istok – Zapad”. Tom uspehu – ako se ne varam, pri drugom izdanju – doprinela je i spektakularna promocija na beogradskom Sajmu knjiga, gde je Boban Petrović pravo iz Londona doveo svoju junakinju, mulatkinju manekenskog smera, čiji su zanosni oblici i egzotični erotizam izazvali ljutu zavist i zaludne čežnje u očima „moralno-politički podobnih”. Anglofonij mulatkinji su uspešno konkurisale srpskorečite dugonoge i prsate lepotice koje su špartale Sajmom knjiga u kratkim suknjicama i razdrljenim prslucima boje magneta, na čijim je leđima pisalo

„Superroman – sledi me!”, što su štandu izdavača privodile bu-ljke začorenih kupaca, fizičkih i pravnih lica.

Dobivši od novog izdavača Bobanovog romana molbu da napišem ovaj predgovor, dvoumio sam se da li da ga prethodno ponovo pročitam. Odlučio sam da ga ponovo pročitam tek po ispisivanju predgovora, bojeći se da će mi nova lektira zaprečiti pristup prvobitnim emocijama koje su mi ostale u sećanju, a koje su značajnije upravo zato što su se sačuvala. Dobro pamtim da je Bobanov roman ispisan neposrednim kazivanjem, kao „u jednom dahu”, a stilski neuporedivo bolje nego što su najviše u stanju postići domaći prvaci „stvarnosne proze”. Pamtim i duh ljupke samoironije koji prožima roman *Rokanje 1*, što je odlika pravog profesionalca prozne spoznaje i iskazivanja u prvom licu jednine. Dobro se sećam i pikarske strukture romana, koju sam sa setom uočio kao primer tužne sudbine viteškog romana u doba „poslednjeg čoveka”.

Umesto puteva koji vode zamkovima uzvišenosti, pikarski roman „poslednjeg čoveka” predočava *underground* svet koji preživljava poslednje vreme kraja svojih iluzija. Umesto tajanstvenih dama koje su u blistavom srednjovekovlju nadahnjivale krilate misli trubadura i pokretale Vitezove u pohod ka Gralu prosvetljenja, te obnove kraljevstva – pikar poslednjeg vremena sreće samo očajničke darovateljice seksualnih strasti koje su, prema drevnim učenjima tantrizma, poslednji i svi-ma demokratski pružen put metafizičkog ostvarenja pri kraju *kali-yude*, odnosno doba kaljuge. Umesto muzike koja uzdiže čoveka ka „zvezdanim boravištima” (Platon), u ovo doba osvedočava muzika zvana „klati se i valja” (rokenrol), stvorena u laboratorijama za uništenje čoveka, sinkretičkim spojem protestantskih pesmica i afričkih ritmova, te plesova imitativne magije koji oponaša kretanja životinja. Rokenrol ubedljivo

svedoči da živimo u veštačkim džunglama novih vavilonija i pustinjama modernog nihilizma što nizom ekoloških katastrofa osvajaju kolevku života zvanu Zemlja, i da čovek Zapada zăpada u senilno varvarstvo.

Ubrzo po pojavljivanju svog književnog prvenca, Boban Petrović je napustio Beograd, preselio se u London, a potom na Kipar, gde je danas – kako čujem – jedan od najuspešnijih trgovačkih preduzetnika među Srbima. Vreme njegove ekonomske emigracije valjano svedoči da nije ratni profiter i da se nije obogatio na srpskoj nesreći, što mi je dovoljan podatak za očuvanje prijateljskih osećanja. Naravno, njegov uspeh u poslovnom svetu me uopšte ne čudi jer znam kakvim sve raskošnim i raznovrsnim talentima raspolažu zlatni dečaci Beograda. Nažalost, mnogi od tih talenata su uništeni vladavinom naopakosti. Kao što je bio vrhunski roker, besprekorno korektan pisac namenskog romana, tako je Boban Petrović danas uspešan kapitalista, a dobro znam da bi sa istom okretnošću bio vrstan ministar ili ambasador u službi svog naroda, koji nikako da dobije političku elitu kakvu zasluŹuje već – umesto nje – sopstveni talog na vlasti i svojoj grbači.

Ponekad, kada na putevima sećanja sretnem Bobana Petrovića, nemo ga prekorevam što je napustio knjiŹevnost. Ili moŹda nije. Istrajno očekujem da će napisati roman o svom novom iskustvu, a ovim predgovorom se prijavljujem za urednika.

U Beogradu, oktobra 1993.
DragoŹ Kalajić

SVE U PARU, OKOLO PO DVE

– Sve u paru, okolo po dve – izusti Mile Nosonja, nekada davno bulbulderski strah i trepet, ali te 1974. kavgadžija pred penzijom koji bi sve više da svaki konflikt reši rečima.

Predadoh mu crvenu novčanicu iz desne ruke jer je na nju pokazao. Ja otvorih šaku leve u kojoj se, takođe, zacrveneo zgužvani „konj”. Ukočio sam pogled na serijskom broju novčanice i grozničavo počeo da računam. Sve u paru: samo dvojka i šestica. Znači osam. Prva i druga cifra su petica i dvojka, predzadnja i zadnja jedinica i dvojka. Sveukupno osamnaest.

– Osam! – povikah radosno zbog velikog zbira. U šlagama, tako se zove ova igra, ne računaju se desetice, a moja je osmica, samo za jedan manja od maksimalne devetke, obećavala pobjedu.

Nosonja, kao rezignirano, prvo prijavi „bak” (nula u žargonu), ali se onda breću i uz širok osmeh saopšti kako je on devet. Ja sam uzeo njegovu, a on moju novčanicu i stadosmo da proveravamo. Stvarno je imao devetku.

Pružih mu novčanicu, a on – preuzimajući je – načini nespretn pokret ruku tako da mu iz rukava ispade crvendać.

Kao da me je pogodio grom, a i njega. U desetinki sekunde mi postade jasno kako sam skoro redovno gubio igrajući s Nosonjom.

On se brzo pribrao i podigao novčanicu koja je, u to sam bio siguran, momenat pre bila u mojoj desnoj ruci.

Znači, scenario je ovako izgledao:

Nosonja, recimo, kaže „prve dve” i pokaže na bilo koju ruku. U ruci već drži novčanicu na kojoj prve dve cifre čine zbir devet. Odmah po preuzimanju, novčanica koju je izabrao završavala bi u njegovom rukavu, a ona spremna, s pobedonosnim zbirom devet, bila bi prezentirana. Sve ovo je mogao da izvede jer sam se ja naivno, odmah po izboru ruke, znatiželjno bacao na računanje onoga što je meni ostalo. Toliko sam, znači, bio neoprezan da je saigrač mogao da ode do toaleta i da se vrati, a ja to ne bih primetio. Da neprimećeno zameni novčanice, sigurno mu je bilo lakše.

– Šta je to Mile? – zapitah više reda radi nego što sam očekivao njegovo pokajanje.

– Šta, šta je? – odbrusi on.

– Pa taj konj što ti ispade – nastavih.

– Ne misliš, valjda, da sam mutio? – sad već preteći upita Nosonja.

Tek tada primetih da nas znatiželjno posmatraju tri para očiju. Dve devojke i mladić, koji je u ruci držao novac i snishodljivo zamolio za tri karte, stajali su tu verovatno od početka prepirke, a ja ih nisam ni primetio.

Nosonja iz bloka na stolu otcepi tri karte na kojima je pisalo:

„DISKOTEKA – HOTEL ŠUMADIJA, radi svakog dana od 21 do 03; cena 25 dinara.”

Devojke počеше da silaze, a mladić – očigledno čekajući kursor – ostade.

– Šta čekaš? – dreknu „inkasant”.

– Kursor – odgovori preplašeni posetilac.

– Daću ti ja kursor, pederu kosturski! – obasu ga Nosonja, bacajući posetiocu 25 dinara.

Odmah sam osetio da je ovo predstava za mene. Šatro, toliko je iznerviran da neće moći da se suzdrži ako ga budem dalje masirao mućenjem na šlagama.

Sišao sam u diskoteku i izvinio se – u ime organizatora – mladiću koga je Mile onako isprespakao.

Seo sam u separe i uz džin – koji sam ostavio da me sačeka dok se malo poigram šlaga – počeo da razmišljam.

Prvo što mi je palo na pamet bilo je da neko ko vara na kocki verovatno sa još manje skrupula drpa lovu od pazara koji napravi na prodaji ulaznica. Ja sam pak s toliko poverenja prihvatio Nosonju da mi nije padalo na pamet da bi jedan tako „gord” i „ponosit” snagator ukaljao svoj obraz i pogazio čast.

Ja mogu da se pobijem, nervčik sam, ali sitno grebanje i krađu prezirem – govorio je Nosonja dok smo se pre dve godine dogovarali o saradnji.

U tom kontekstu prostrujala mi je kroz glavu čitava predistorija mog bavljenja diskotekama. Od klinca disk-džokeja do akviziterske prodaje knjiga, kako po čiči zimi tako i po nesnošnjim vrućinama.

Mukotrпно zarađenim novcem uspeo sam da u Londonu kupim kompletnu disko-opremu. Nikada neću zaboraviti suze koje su mi navrle na oči u momentu kada mi je carinik na surčinskom aerodromu ocarinio opremu toliko da sam, potom, nekoliko dana morao da jurim i pozajmljujem novac kako bih mogao da podignem svoje gramofone, miksetu, pojačalo, zvučnike i lajt-mašinu.

Pregovori s hotelom „Šumadija” oko pokretanja prve prave diskoteke na Banovom brdu takođe su podrazumevali svakodnevno trčanje, moljakanje, a kasnije – po postignutom dogovoru – i iscrpljujuće danonoćno rmbanje na uređivanju diskoteke.

Borbu na ulazu s poznatim gradskim kavgadžijama – koje nismo hteli da puštamo zbog sklonosti ka ekscesima – da ne pominjem.

Krv mi je zbog svega toga jurnula u glavu. Pa zar mi je dve godine bilo potrebno da isključivo zahvaljujući slučaju provolim s kim imam posla!

Iz razmišljanja me je trgao Oliver. Oliver Mandić, sada superstar, a onda anonimni đak srednje muzičke škole „Stanković”, inače redovni posetilac mog „Safari-kluba” ili diskoteke „Šumadija”, kako ga je većina posetilaca nazivala.

– Hej, Bobe! Došao sam da razgovaramo o poslu. Napravio sam grupu. Zvaće se *Oliver*. Sviraćemo džez-rok. Po potrebi će da uskače i Prele pevač. Mislio sam da ti predložim jednu svirku ovde kod tebe u diskoteci.

– Oliška, pravo da ti kažem, mislim da dignem ruke od svega, ali što se tiče svirke, važi – odgovorih.

– Bobe, lova neće biti problem jer nam je sada najvažnije da što više sviramo – počeo je on da trguje.

– Daću vam sto soma – izrekoh tonom koji ne trpi primedbu.

– U redu. Samo, ti plaćaš i prevoz instrumenata – prihvatio je Oliver.

Pošto sam samo četvrtkom organizovao žive svirke, a za prvi četvrtak sam već imao ugovoren zajednički džemsešn „Korni” i „YU-grupe”, tada sigurno najpopularnijih jugoslovenskih grupa, sa Oliverom sam dogovorio da nastupi u četvrtak sledeće nedelje.

Već tada je pokazao crtu koja je ostala karakteristična za njega i do današnjih dana, predlažući mi da otkačim matore „fosile” jer ionako pojma nemaju i da odmah umesto Bate i Dragija gurnem njega.

To, naravno, nisam uradio, ali sam zato morao da mu obećam prvoklasnu reklamu, koja je podrazumevala stalne najave na radiju – i to sa tekstom koji će mi on dati – kao i reklamiranje plakatima koji moraju biti tačno u centimetar onoliki kolike on zahteva.

U razgovoru nas je, sećam se, prekinula jedna devojčica koju je nekoliko dana pre upoznao tu u diskoteci. Požurivala ga je da krene.

– Moja buduća žena – predstavio ju je Oliver.

I stvarno, za vreme svirke, deset dana kasnije, dok je prebirao po dirkama *fender roudsa*, na jednom od veštih prstiju svetlucala je burma. Munjevito izvedeno, nema šta.

Dakle, te večeri sam prvi put razmotrio mogućnost raskida sa biznisom vezanim za diskoteku.

Na drugoj strani mi se odavno već vrtela po glavi ideja o tome da pokušam sa organizacijom koncerata engleskih grupa u Jugoslaviji. U takvoj sprezi, saznanje da sam ovca koju muzu je izgleda odigralo odlučujuću ulogu. Već sutradan sam pozvao svog druga Pecu Popovića, rok-kritičara i saradnika u Radio Beogradu, i zamolio ga da mi sugeriše neko od engleskih imena koje bi moglo da bude zanimljivo za jugoslovenske slušaocce.

Moji i Pecini kontakti su do tada počinjali i završavali se krajnje prozaičnim stvarima. Karakteristične su bile popodneve sedeljke kod njega u bašti, za vreme kojih bismo nadobudne beogradske pozerke u momentu kad odbiju „saradnju” poprskali do gole kože crevom za zalivanje cveća i tako mokre, ali ipak nasmejane – jer, bože moj, na Dedinju se to tako radi – slali njihovim – zbog krem-društva u kojem se kreću njihove ćerkice fasciniranim – mamicama na sušenje.

Ovog puta, međutim, iznenadio sam Pecu pozivom u svoju diskoteku na poslovni razgovor. Peca ne bi bio Peca da nije imao već spremnu varijantu koju je istresao kao iz rukava.

– Imam adresu i telefon Kolina Erla, klavijaturiste grupe „Mango Jerry”, koji se raspao. U jednom skorom kontaktu Kolin je izrazio želju da sa svojom novom grupom „Doobly Doobly Band” dođe u Jugoslaviju na jednu ne po svaku cenu

komercijalnu turneju koja bi mu poslužila za uigravanje ekipe. Da li te to, možda, interesuje?

– Kako da ne, naravno, ako je to još uvek aktuelno.

– Dobro, ja ću ga pozvati i upoznati s tvojom idejom, pa se ja i ti čujemo za nekoliko dana – ustajući zaključa bradati „baštovan” Peca Popović.

Sledećih nekoliko dana dogodile su se još neke stvari koje su me učvrstile u nameri da se otkačim od diskoteke i krenem stazama šou-biznisa.

Iako smo, to sam već rekao, strašno vodili računa – i to sa uspehom – o redu i miru u diskoteci, jedne večeri su se odigrale čak dve tuče. Prvu su inicirali neki crnci, studenti, koji su pijani počeli da maltretiraju mog disk-džokeja Hasana, takođe crnca, koji ih je iritirao jednim, za crnu rasu tobože sramnim i nedostojnim potezom.

Šta je bilo posredi? Hasan je svake večeri kada bi raspoloženje dostiglo vrhunac – po mom scenariju – usred svoje kabine od trske, na opštu radost i oduševljenje prisutnih, oljuštio bananu i iz cuga je u komadu progutao u najboljoj tradiciji kakvog svetski poznatog fakira.

Po mišljenju malih crnih pripitih učenjaka, takav potez je vređao dostojanstvo crne rase i na neki način podržavao omalovažavajuću, pa čak i rasističku poštapalicu da su „crnci sišli sa banane”. To bi bilo nekako slično da se, na primer, na velikom vašaru u okolini Valjeva popne na konjsku zapregu Milisav i proguta ogromnu kapitalku – šljivu madžarku sa sve košticom. On proguta, zabezeknut narod gleda, a na kola skoče samosvesni i ponositi seljaci, Šumadinci, i prebiju Milisava jer je – gutajući tipično balkansko voće – potencirao ovdašnji „balkanizam”, i to u kužnoj omalovažavajućoj varijanti. Koliko god je ova ilustracija bila u domenu fikcije, toliko su bile realne

prvo pretnje, pa onda i udarci koje je Hasan počeo da prima od svoje sabraće. Kada su već i gramofonske igle počele, uz buku, da skaču po pločama, umešam se i ja sa nekoliko svojih Čukaričana i izbi neviđena tuča. Od svega mi je u sećanju ostala neverovatna vitalnost i moć regeneracije crnih protivnika. Recimo, gledao sam sa samo pola metra nešto što, da mi je neko pričao, ne bih poverovao.

Nosonja, koji je pritekao u pomoć i odmah bio pogođen snažnim direktom u nos iz kojeg je liptala krv, dograbio je neku gvozdenu štanglu i svom snagom udario po licu crnca koji mu je razbucao nos. Crnac pade kao sveća na leđa i ja pomislih da je u najmanju ruku u dubokoj nesvesti. Slika sledeća: crnac – kao na kakvoj elastičnoj opruzi odbivši se leđima od patosa skače, maltene i pre nego što je pao, na noge, zauzima gard i zakrvavljenih očiju fiksira Nosonju, koji obeshrabreno viče da treba pozvati policiju. Na svu sreću, to je neko već pre uradio i milicionari su ubrzo kontrolisali stvar u diskoteci.

Samo što su pouzamani svi mogući i nemogući podaci, svetla ugašena i diskoteka počela ponovo da radi, probuđeni životinjski instinkt učini svoje i na scenu stupi neki bilder iz Železnika, koji je, da bi što pre došao do svog separea, nagazio na rame jednog upicanjenog i cenjenog gradskog pozera i, iskoristivši ga kao stepenik, prešao u svoj separe.

To je video jedan difovac, moj drugar, prišao mu i pitao zbog čega preskače separe i gazi ljude kad može do svog mesta da stigne lepo, istina – nekoliko metara dužim putem. Umesto odgovora, „preponaš” iz Železnika podiže flašu od piva i spusti je na glavu dotičnog difovca, koji pade kao proštac. Vrištanje koje je nastalo je takoreći sa izlaza vratilo i patrolu koja, ionako iznervirana, stade da pendreči – pošto je preponaš pobegao – njegove drugove.

Scene izvlačenja poluonesvećenih i krvlju oblivenih siledžija potrajale su čitavih petnaest minuta. U takvoj atmosferi stvarno nije više imalo smisla nastavljati s radom, te za to veče isključismo gramofone i zamandalismo vrata.

Sledeća dva događaja odigrala su se dan za danom. Prvi je bio Oliverova svirka.

Sve je dobro funkcionisalo do momenta kada je nekoliko čukaričkih huligančića, nezadovoljno Preletovim maksirecitalom (ruku na srce, iako je izvanredno pevao, samovoljno je produžio nastup i počeo da biva već pomalo dosadan), počelo da skandira: „Skinite Preleta!” Prele, iznerviran reakcijom nezahvalne publike, dograbi gvozdeni stalak za mikrofone i stade da udara po prvim redovima, ponavljajući razjareno: „’Oćete da slušate, majke vam ga nabijem!”

Da čovek ne poveruje svojim očima, ali ovakav Preletov vaspitni gest naiđe na povoljan odjek. Publika se umirila i saslušala još desetak evergrina. Na kraju se, doduše – ne znam da li zbog straha ili zbog stvarnog oduševljenja – razlegao gromoglasan aplauz, pa ga je publika skoro izazvala i na bis. „Eto vidite, majke vam ga steram, kako možete da uživete kad hoćete!”, odjavi Prele svoj nastup.

Sutradan u diskoteku banu Zorica, devojka s kojom sam imao najozbiljnije namere. Baš u tom momentu ja razvezao sa jednom drugaricom i pričam li pričam. Odjednom ispred očiju vidim nečiju ruku koja mi skida naočare s metalnim okvirom. Onda šaka stegnu okvir i iz potpuno uništenog zgužvanog metala ispadoše stakla koja su u dodiru sa zemljom proizvela onaj poznati „cangr”...

Moj pogled je onda zumirao žensko stopalo, koje sve to zajedno još gazi i sitni. Sledeća stanica mog već pobesnelog pogleda bilo je lice voljene devojke izobličeno i razjareno od

ljubomore. Bez obzira na džentlmenstvo, nisam mogao da izdržim, pa sam je dočepao za uvo i počeo da ga vučem nadole. Dok sam to radio, ona me je jednom rukom grebala po licu, a drugom udarala u stomak. Jedva nas je nekako razdvojio zajednički prijatelj Moma maneken. Zorica je kroz gomilu radoznalaca istrčala napolje, a ja, shvativši da bi to mogao da bude kraj, pojurih za njom. Iako smo se kasnije te večeri pomirili, sutradan mi je saopštila da ne želi više da me vidi.

Tužan i usamljen, brzo sam za svoje nedaće optužio diskoteku i presudio joj kraj.